

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3427/2019
06.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија, Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији су заједнички пуномоћници Милан Петровић, Тања Савић и Милан Максимовић, адвокати из ..., против тужених ДД из ..., чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и ЋЋ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ДД из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/19 од 15.07.2019. године, у седници одржаној 06.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ДД из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/19 од 15.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ДД из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/19 од 15.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 118/17 од 16.01.2019. године, која је исправљена решењем истог суда П1 118/17 од 11.03.2019. године, тужени су обавезани да тужиоцима за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године солидарно плате накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у месечним износима ближе одређеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки појединачни износ па до исплате, те да им накнаде трошкове парничног поступка од 289.362,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев за исплату затезне камате на досуђене месечне износе накнаде трошкова за дан 15. у месецу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1961/19 од 15.07.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Руми П1 118/17 од 16.01.2019. године, исправљена решењем истог суда П1 118/17 од 11.03.2019. године у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ДД из ... је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става првог одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а да је тужени ДД у обавези да солидарно са туженим ЂЂ, тужиоцима плати тражене накнаде за период до 31.08.2015. године, односно до почетка рада тужилаца код послодавца следбеника (туженог ЂЂ), на основу закљученог уговора о раду са овим туженим. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиоца на исплату тражених накнада и о њиховој висини, али и о солидарној обавези тужених за период до 31.08.2015. године.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања од општег интереса, правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити постоји потреба за новим тумачењем права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 05.05.2017. године, а побијани део правноснажне пресуде за тужиоца АА је 212.580,60 динара, за тужиоца ББ 208.280,20 динара, за тужиоца ВВ 195.880,50 динара и за тужиоца ГГ 202. 980,20 динара.

Имајући у виду да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора за сваког тужиоца појединачно не прелази законски цензус за изјављивање ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић